

ВИСНОВОК

про наукову новизну, теоретичне та практичне значення результатів дисертації
Бегунца Армена Олегі
«Імунітети в кримінальному праві України»
яка подається на здобуття ступеня доктора філософії
з галузі знань 08 – Право
за спеціальністю 081 – Право

1. Оцінка роботи здобувача у процесі підготовки дисертації і виконання індивідуального плану навчальної та наукової роботи.

Аспірант Бегунц Армен Олегі виконав у повному обсязі Індивідуальний план Освітньо-наукової програми підготовки доктора філософії. Освітня програма в обсязі 40 кредитів ECTS виконана у повному об'ємі. Він успішно склав чотири заліки та п'ять екзаменів з таких дисциплін:

Заліки:

- 1) «Філософські засади та методологія наукових досліджень» – 76 балів;
- 2) «Підготовка наукових публікацій та презентація результатів досліджень» – 75 балів;
- 3) «Науковий менеджмент» – 98 балів;
- 4) Асистентська практика – 92 бали;

Екзамени:

- 5) «Іноземна мова для аспірантів» (англійська мова) – 72 бали;
- 6) «Сучасна правова доктрина» (за профілем) – 80 балів;
- 7) «Кримінологічна політика в Україні» – 74 бали;
- 8) «Методологія та методика кримінологічних досліджень» – 76 балів;
- 9) Теоретичні та практичні проблеми протидії корупції в умовах інтернаціоналізації злочинності – 74 бали.

Всі заплановані види робіт було виконано своєчасно. Здобувач плідно співпрацював з науковим керівником протягом усього терміну навчання в аспірантурі.

2. Обґрунтування вибору теми дослідження.

Сьогодні у праві України існує цілком легальна практика надання певним суб'єктам гарантій незастосування заходів кримінально-правового впливу за кримінально значущі діяння: одним – за дії, зовні подібні до кримінальних правопорушень, іншим – навіть за кримінальні правопорушення. Наприклад, не утворює підставу кримінальної відповідальності обмеження особистої волі людини, яке вчинене працівником правоохоронного органу при затриманні правопорушника або ж ліквідація військовослужбовцем під час бойового зіткнення ворожого солдата тощо. Згідно із ч. 4 ст. 6 Кримінального кодексу (далі – КК) України в цілому вилучено з національної кримінально-правової юрисдикції певного кола осіб (зокрема дипломатичних агентів) за будь-які вчинені на території України кримінальні правопорушення. Таким чином, сфера дії норм кримінального права сьогодні охоплює, поряд з іншим, й правовідносини, породжені хоча й передбаченими КК України, але некараними актами поведінки особи. Ці правовідносини потребують кримінально-правового регулювання, а юридичні факти, які їх породжують – опрацювання, систематизації, оцінки та належного пояснення кримінально-правовою доктриною. Зокрема, їх юридична природа, соціальна зумовленість та особливості кримінально-правових наслідків можуть бути пояснені крізь призму феномену правових імунітетів та, відповідно, із використанням категорії «імунітети в кримінальному праві».

Додаткової актуальності проблематика імунітетів набула в період, на якому перебуває сучасна Україна, коли її розвиток у загальноєвропейському векторі поєднується із надзвичайними зусиллями всього народу, спрямованими на відсіч ворогу, збереження суверенітету й відновлення територіальної цілісності. На цьому етапі для національної правової

системи, у тому числі й для вітчизняного кримінального права, постають та потребують вирішення нові виклики, змінюються підходи до реалізації окремих норм й інститутів.

Зокрема, в поточній воєнно-політичній обстановці (і після її стабілізації шляхом перемоги над агресором) Україні слід ретельно виконувати зобов'язання щодо дотримання привілеїв й імунітетів офіційних представників суб'єктів міжнародного права (іноземних держав-союзників, міжнародних установ й організацій та осіб, котрі забезпечують їх діяльність). Водночас, в умовах війни з суто теоретичних питань перетворились на важливі прикладні завдання особливості кримінально-правової оцінки діянь, що видозмінюють правоохоронювані об'єкти (вчиняються військовослужбовцем в бою або при забезпеченні ведення воєнних операцій, цивільною особою – при супротиві ворогу тощо). Вони не можуть бути вирішені без належного регулювання правового статусу особи, який захищає її від кримінальної відповідальності за заподіяну шкоду та наразі все частіше оцінюється як бойовий імунітет.

Не втрачає важливості завдання узагальнення й пояснення з точки зору їх кримінально-правового значення існуючих наразі в праві України практик надання деяким службовим (посадовим) особам певних (більш або менш широких) гарантій незастосування кримінальної відповідальності за діяння, вчинені при реалізації своїх повноважень, які також дотичні до проблематики імунітету (це впливає навіть з їхніх назв – «суддівський імунітет», «депутатський імунітет»).

Між тим, оскільки у доктрині кримінального права України основним об'єктом уваги фахівців є переважно питання забезпечення застосування кримінальної відповідальності особи, то проблематика регулювання правомірної відмови від її реалізації, у тому числі й з урахуванням імунітетного статусу особи, досліджена в цій галузі значно менше. Водночас, у наявних публікаціях такого роду зазначена проблематика поки що комплексно й вичерпно не опрацьована. Наразі вона вирішується й пояснюється здебільшого ситуативно та оцінюється крізь призму різних інститутів кримінального права (обставин, які виключають кримінальну протиправність діяння, звільнення від кримінальної відповідальності, звільнення від покарання, суб'єкта кримінального правопорушення, меж дії кримінального закону в просторі тощо). Унаслідок цього поки що існують та потребують обговорення й вирішення низка загальних і спеціальних питань, які стосуються розуміння імунітетів, що тим чи іншим чином діють у царині кримінально-правових відносин, впливають на права й повноваження їх суб'єктів, зумовлюють настання тих чи інших кримінально-правових наслідків за діяння, передбачені у законодавстві про кримінальну відповідальність, а також проблеми і перспективи подальшого удосконалення цього законодавства й практики його застосування у напрямку забезпечення реалізації імунітетів, якими особи наділяються іншими галузями права (конституційним, міжнародним, кримінальним процесуальним тощо).

Зазначені обставини в сукупності вплинули на оцінку теми цього дисертаційного дослідження як актуальної, визначили його мету та дослідницькі завдання, формулювання об'єкта й предмета дослідження, вибір його методів.

Метою дисертації є надання характеристики кримінально-правовим аспектам імунітетів, які реально діють у кримінальному праві України або потенційно можуть впливати на застосування його норм.

Для досягнення поставленої мети сформульовано такі ключові завдання:

- надати визначення імунітету в кримінальному праві, охарактеризувати зміст імунітетів, які впливають на застосування його норм, оцінити стан теоретичного дослідження й нормативного регулювання цього правового феномену в зазначеній галузі;
- окреслити види й функції та показати кримінально-правове значення імунітетів у кримінальному праві України;
- проаналізувати основні підходи до забезпечення правового регулювання імунітетів у законодавстві зарубіжних країн;
- розкрити кримінально-правові аспекти дипломатичного імунітету;
- надати кримінально-правову характеристику імунітету службових та посадових осіб органів різних гілок влади;

- оцінити кримінально-правову природу імунітету працівників правоохоронних органів;
- здійснити кримінально-правовий аналіз бойового імунітету;
- проаналізувати вплив на застосування кримінального права медичного імунітету;
- розглянути кримінально-правові аспекти імунітету функціонерів та учасників процесу в Міжнародному кримінальному суді;

- сформулювати авторські висновки та пропозиції, спрямовані на розвиток теорії вітчизняного кримінального права в частині визначення у ньому місця та дії імунітетів, а також надати пропозиції щодо удосконалення відповідних «імунітетних» норм законодавства про кримінальну відповідальність.

Об'єктом дослідження є правовідносини, що забезпечують застосування заходів кримінально-правового впливу та відмову від них.

Предметом дослідження є імунітети в кримінальному праві України.

Методи дослідження. Методологічною основою дослідження імунітетів у кримінальному праві України визначено базові положення матеріалістичної діалектики. Основним інструментом пізнання у дисертаційній роботі визначено системний підхід до аналізу соціально-правових явищ, що дозволив провести їх комплексне дослідження і полягав, насамперед, у з'ясуванні якісних характеристик системи та наявних у ній сутнісних і структурно-функціональних залежностей. Інші методи створили підґрунтя для проведення наукової роботи. Історичний метод дав змогу простежити стан теоретичного дослідження й нормативного врегулювання імунітетів у кримінальному праві України; порівняльно-правовий метод дозволив проаналізувати позитивний досвід нормативного врегулювання імунітетів у зарубіжному законодавстві й міжнародному праві та запропонувати його нормативну реалізацію у кримінальному праві України. Формально-логічний (логіко-правовий) метод використано для аналізу правових норм чинного законодавства (перш за все кримінального), а також застосовано при формулюванні відповідних визначень, обґрунтуванні форм та способів реалізації імунітетів, їх застосування у кримінально-правових відносинах. За допомогою логіко-семантичного методу поглиблено понятійний апарат сучасного кримінального права в рамках досліджуваної проблематики. Методи теоретичного аналізу та синтезу (індукція, дедукція, порівняння, аналогія, абстрагування, класифікація) дозволили проаналізувати наукові погляди на проблему імунітетів у кримінальному праві, дослідити норми чинного законодавства, що регулюють питання їх застосування. Системно-структурний метод дав змогу з'ясувати наявні внутрішні зв'язки й залежності між окремими елементами системи, що забезпечують існування імунітетів у кримінальному праві України; системно-функціональний – сприяв виявленню мети та функцій, які виконує система імунітетів в цілому та її окремі складові – галузеві (кримінально-правові, кримінально процесуальні) та конвенційні імунітети. Метод правового моделювання використано при підготовці пропозицій та рекомендацій щодо вдосконалення положень чинного національного законодавства та практики його застосування.

3. Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами.

Дисертацію виконано відповідно до положень Національної стратегії у сфері прав людини (Указ Президента України від 24 березня 2021 року № 119/2021) та плану дій з реалізації Національної стратегії у сфері прав людини на 2021–2023 роки (розпорядження Кабінету Міністрів України від 23 червня 2021 р. № 756-р); Стратегії забезпечення державної безпеки (Указ Президента України від 16 лютого 2022 року № 56/2022); Стратегії воєнної безпеки України «Військова безпека – всеохоплююча оборона» (Указ Президента України від 25 березня 2021 року №121/2021); Стратегії національної безпеки України (Указ Президента України від 14 вересня 2020 року № 392/2020); Стратегії боротьби з організованою злочинністю (розпорядження Кабінету Міністрів України від 16 вересня 2020 р. № 1126); пріоритетними напрямками фундаментальних та прикладних наукових досліджень у галузі права, визначених у Стратегії розвитку Національної академії правових наук України на 2021–2025 роки.

4. Особистий внесок дисертанта в отриманні наукових результатів та їх новизна.

Особистий внесок дисертанта в отриманні наукових результатів та їх новизна полягає в наступному:

уперше:

– виявлено обставини, які зумовлюють необхідність удосконалення імунітетних норм у кримінальному праві України (необхідність реалізації в національній правовій системі принципу правової визначеності, вимоги щодо підвищення якості вітчизняного законодавства про кримінальну відповідальність, забезпечення передбачуваності при його застосуванні, усунення прогалин у кримінально-правовому регулюванні, покращення якості міжгалузевих зв'язків кримінального права);

– доведено принципів відмінності між дією імунітетів у кримінальному праві та звільненням від кримінальної відповідальності (підстава звільнення від кримінальної відповідальності – це правозмінюючий юридичний факт, який виникає після вчинення особою діяння, що підлягає кримінально-правовій оцінці (виникнення кримінально-правових відносин), а імунітет як елемент правового статусу особи існує ще до появи таких правовідносин);

– за результатами компаративно-правового аналізу констатовано доцільність позначення безпосередньо в кримінальному законі підстав вилучення певного кола осіб зі сфери його дії поняттям «імунітет», виявлено імунітетні приписи, подібними до яких в перспективі може бути доповнено вітчизняний КК (імунітет біженця, парламентський імунітет), а також приписи, які сприяють запобіганню зловживанням імунітетами (зупинення перебігу строку давності кримінального правопорушення на час, доки особа наділена імунітетом, який унеможливорює застосування до неї заходів кримінально-правового впливу);

– крізь призму імунітетного статусу діючого суб'єкта надано кримінально-правову оцінку правомірному застосуванню працівниками правоохоронних органів фізичного впливу (сили), спеціальних засобів чи вогнепальної зброї й виконанню спеціального завдання з попередження чи розкриття кримінально протиправної діяльності організованої групи чи злочинної організації;

– у межах субінституту бойового імунітету виявлено й описано його різновид «цивільний бойовий імунітет» та запропоновано внесення змін до кримінально-правової норми, яка регламентує його як обставину, що виключає кримінальну протиправність діяння (ст. 43-1 КК України);

– з урахуванням зобов'язань України в рамках міжнародного гуманітарного права запропоноване поняття медичного імунітету який унеможливорює визнання протиправною і такою, що тягне за собою кримінальну відповідальність, поведінки медичного персоналу, пов'язаної із наданням професійної медичної допомоги будь-якій особі;

удосконалено:

– поняття імунітета в кримінальному праві, який пропонується визначити як зумовлені специфікою правового статусу особи заборони на застосування щодо неї будь-яких заходів кримінально-правового впливу за кримінальне правопорушення або визнання правомірним вчиненого нею у зв'язку з цим статусом діяння, яке за зовнішніми ознаками збігається із кримінальним правопорушенням;

– розуміння загальних ознак імунітета у кримінальному праві: особистий характер (поширюється на певну особу або на певне коло осіб); винятковий характеру (створює виняток із загальних правил про кримінально-правові наслідки вчиненого діяння та порядку їх настання); позитивний вплив на кримінально-правові наслідки вчиненого діяння;

– наукові уявлення про місце імунітетів у кримінальному праві України, які діють: а) у інституті чинності та дії закону про кримінальну відповідальність; б) в інституті обставин, які виключають кримінальну протиправність діяння; в) у інституті принципів кримінального права; 4) в інституті кримінально-правових наслідків діяння;

– систему аргументів, що вказують на складну дуалістичну природу імунітетів представників влади (у кримінально-правовому аспекті): з одного боку імунітет та

недоторканість сприяють реалізації їх публічно-правових функцій, а з іншого – можуть виступати (через складний механізм погодження/позбавлення певного статусу) передумовою для зловживань, які потенційно забезпечують уникнення ними кримінальної відповідальності через перебіг строків давності притягнення до неї;

дістали подальшого розвитку:

- класифікація імунітетів на підставі кримінально-правових критеріїв (за кримінально-правовими наслідками; за джерелом; за обсягом; за праксеологічним потенціалом);
- напрямки узгодження матеріальних кримінально-правових та кримінальних процесуальних аспектів імунітету свідка;
- обґрунтування підстав співіснування в кримінальному праві імунітетів та принципу рівності перед законом (імунітети є відходом від зазначеного принципу, необхідним для усунення можливих колізій між імперативними приписами галузі про застосування засобів кримінально-правового впливу за наявності передбачених законом підстав до будь-кого та приписами інших галузей, які дозволяють або й зобов'язують особу діяти таким чином, що її поведінка збігається з такими підставами);
- теоретичне поняття бойового імунітету та перелік обставин, наявність яких вказує на наділення ним особи;
- наукові уявлення про дуалістичну природу правового регулювання бойового імунітету у нормативно-правових актах України (він одночасно передбачений у якості обставини, що виключає кримінальну протиправність діяння і як обставина, яка обумовлює звільнення від кримінальної відповідальності);
- проблематика застосування в національному кримінальному праві імунітетів до осіб, які є функціонерами та учасниками процесу в Міжнародному кримінальному суді.

5. Обґрунтованість і достовірність наукових положень, висновків і рекомендацій, які захищаються.

Обґрунтованість та достовірність наукових положень, результатів і висновків дисертації Бегунца А. О. забезпечена застосуванням методологічної основи дослідження імунітетів у кримінальному праві України шляхом залучення базових положень матеріалістичної діалектики. Основним інструментом пізнання у дисертаційній роботі є системний підхід до аналізу соціально-правових явищ, що дозволив провести їх комплексне дослідження і полягав, насамперед, у з'ясуванні якісних характеристик системи та наявних у ній сутнісних і структурно-функціональних залежностей.

Основні результати дисертаційного дослідження опубліковані у вітчизняних фахових виданнях та доповідалися на міжнародних і всеукраїнських наукових конференціях. Висновки дисертаційної роботи є обґрунтованими.

6. Наукове, теоретичне та практичне значення результатів дисертації.

Наукова новизна отриманих результатів визначається тим, що дисертація є першим у вітчизняній кримінально-правовій науці комплексним дослідженням монографічного рівня, у якому презентовано сучасний стан і окреслено перспективи удосконалення засобів реалізації імунітетів в кримінальному праві України з урахуванням його міжгалузевих зв'язків.

Результати досліджень Бегунца А. О., що містяться у роботі, можуть бути використані:

- у науково-дослідницькій діяльності – для подальших розробок проблематики застосування норм кримінального права щодо суб'єктів, наділених імунітетами, узгодження кримінального права із суміжними галузями, синхронізації національної кримінально-правової системи з принципами й нормами міжнародного права;
- у освітньому процесі – для підготовки нових й удосконалення наявних навчальних та методичних матеріалів з кримінального права (Загальної та Особливої частин), міжнародного кримінального права та викладання відповідних навчальних дисциплін;
- у правотворчості – для подальшого удосконалення вітчизняного законодавства про кримінальну відповідальність;

– у правозастосуванні – для практичної реалізації у кримінально-правових відносинах відповідними суб'єктами імунітетних приписів та визначенні ними кримінально-правових наслідків дії імунітетів.

7. Повнота викладення матеріалів дисертації в роботах, опублікованих автором.

Результати дисертації опубліковані у 9 наукових працях, серед яких 3 статті у вітчизняних фахових періодичних виданнях та 6 тез доповідей на всеукраїнських та міжнародних науково-практичних конференціях.

Наукові праці, в яких опубліковані основні наукові результати дисертації:

1. Бегунц А.О. Кримінально-правова характеристика цивільного бойового імунітету. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. Серія Право. 2022. Том 2. № 72. С. 116–120. URL: <http://visnyk-pravo.uzhnu.edu.ua/article/view/267396/263278>.

2. Бегунц А.О. Деякі питання імунітету лікарів та його кримінально-правового значення. *Збірник наукових праць Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди*. «ПРАВО». 2022. Випуск 36. С. 50–57. URL: <http://journals.hnpu.edu.ua/index.php/law/article/view/7870>.

3. Бегунц А.О. Феномен імунітетів у кримінальному праві України. *Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна*. Серія «ПРАВО». 2022. Випуск 34. С. 125–132. URL: <https://periodicals.karazin.ua/law/article/view/21213>.

Наукові праці, які засвідчують апробацію матеріалів дисертації:

4. Бегунц А.О. Імунітет учасника кримінально-правових відносин та його значення (постановка проблеми) // Вдосконалення правового механізму захисту прав та свобод людини і громадянина в умовах євроінтеграції: збірник матеріалів Всеукраїнської конференції, 27 березня 2020 року; кафедра кримінального права і процесу Інституту права, психології та інноваційної освіти Національного університету «Львівська політехніка». Львів: СПОЛОМ, 2020. С. 33–34.

5. Бегунц А.О. Принцип рівності та імунітет особи в кримінальному праві (питання співвідношення) // Регіональна політика ЄС: концепції, напрямки, значення для України: тези доповідей Міжнародної науково-практичної конференції (м. Харків, 23 квітня 2021 року). Харків: ХНУ імені В. Н. Каразіна, 2021. С. 262–265.

6. Бегунц А.О. Нові кримінально-правові імунітети та їх вплив на кваліфікацію кримінальних правопорушень в умовах війни // Проблеми кваліфікації та розслідування кримінальних правопорушень в умовах воєнного стану: матеріали наук.-теорет. конф. (Київ, 26 трав. 2022 р.). Київ: Нац. акад. внутр. справ, 2022. С. 273–276.

7. Бегунц А.О. Імунітети в кримінальному праві України та їх регламентація (окремі аспекти) // Кримінально-правові, кримінологічні та кримінально-виконавчі заходи попередження злочинності: матеріали Всеукраїнської наук.-практ. конф. 25 лист. 2022 р. Одеса: ОДУВС, 2022. С. 49–52.

8. Бегунц А.О. Імунітети в кримінальному праві деяких країн Європейського Союзу та України (порівняльний аналіз) // Кримінальна політика Європейського Союзу та України: проблеми інтеграції / Збірник тез науково-практичної інтернет-конференції (28 листопада 2022 року, Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна, юридичний факультет). Харків, ХНУ імені В. Н. Каразіна, 2022. С. 28–32.

9. Бегунц А.О. Імунітети від кримінально-правової юрисдикції (співвідношення національного й міжнародного рівнів регулювання) // Актуальні проблеми міжнародного права: Всеукраїнська науково-практична конференція (Харків, 10 березня 2023 року): збірник матеріалів / за ред. Т. Л. Сироїд, О. А. Гавриленка, В. М. Шамраєвої. Харків: ХНУ імені В. Н. Каразіна, 2023. С. 132–134.

Результати дисертаційної роботи повністю відображено в публікаціях.

8. Апробація матеріалів дисертації.

Основні результати досліджень були представлені, обговорені і опубліковані в тезах доповідей вітчизняних та міжнародних науково-практичних конференцій: всеукраїнська конференція «Вдосконалення правового механізму захисту прав та свобод людини і громадянина в умовах євроінтеграції» (м. Львів, Інститут права, психології та інноваційної освіти Національного університету «Львівська політехніка», 27 березня 2020 р.), міжнародна науково-практична конференція «Регіональна політика ЄС: концепції, напрямки, значення для України» (м. Харків, ХНУ імені В. Н. Каразіна, 23 квітня 2021 р.), науково-теоретична конференція «Проблеми кваліфікації та розслідування кримінальних правопорушень в умовах воєнного стану» (м. Київ, Національна академія внутрішніх справ, 26 травня 2022 р.), всеукраїнська науково-практична конференція «Кримінально-правові, кримінологічні та кримінально-виконавчі заходи попередження злочинності» (м. Одеса, ОДУВС, 25 листопада 2022 р.), науково-практична інтернет-конференція «Кримінальна політика Європейського Союзу та України: проблеми інтеграції» (м. Харків, ХНУ імені В. Н. Каразіна, 28 листопада 2022 р.), науково-практична конференція «Актуальні проблеми міжнародного права» (м. Харків, ХНУ імені В. Н. Каразіна, 10 березня 2023 р.).

9. Дотримання академічної доброчесності.

На підставі вивчення тексту дисертації здобувача, наукових праць здобувача та Протоколу контролю оригінальності (перевірку наявності текстових запозичень виконано в антиплагіатній інтернет-системі StrikePlagiarism.com) встановлено, що дисертаційна робота виконана самостійно, текст дисертації не містить плагіату, а дисертація відповідає вимогам академічної доброчесності. Дисертація містить результати власних досліджень. Використання ідей, результатів і текстів інших авторів мають посилання на відповідне джерело.

10. Оцінка мови та стилю дисертації.

Матеріал дисертації викладено в логічній послідовності та доступний для сприйняття. Дисертація написана науковим стилем мовлення, структура дисертації відповідає алгоритму здійсненого автором дослідження. Зміст, структура, оформлення дисертації та кількість публікацій відповідають вимогам відповідно до постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії» (постанова Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44, зі змінами, внесеними згідно з постановою Кабінету Міністрів України від 21.03.2022 року № 341), Наказу Міністерства освіти і науки України від 12.01.2017 р. № 40 «Про затвердження вимог до оформлення дисертації» (зі змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства освіти і науки України від 31.05.2019 року № 759).

11. Відповідність змісту дисертації спеціальності з відповідної галузі знань, з якої вона подається до захисту.

За своїм фаховим спрямуванням, науковою новизною і практичною значимістю дисертаційна робота Бегунца Армена Олегі «Імунітети в кримінальному праві України» відповідає спеціальності 081 – Право. Здобувачем повністю виконано освітню та наукову складові освітньо-наукового рівня вищої освіти.

12. Результати обговорення та проведення презентації. Рекомендація дисертації до захисту.

Здобувач представив основні результати досліджень своєї дисертаційної роботи на розширеному засіданні кафедри кримінально-правових дисциплін юридичного факультету Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна (протокол № 2 від 14 вересня 2023 року) у формі презентації та наукової дискусії після її завершення.

Враховуючи високий рівень виконаних досліджень, а також актуальність теми роботи, наукову новизну результатів та їх наукове і практичне значення, на розширеному засіданні кафедри було одностайно ухвалене рішення про рекомендацію дисертації Бегунца Армена Олега «Імунітети в кримінальному праві України» до захисту в разовій спеціалізованій вченій раді для здобуття ступеня доктора філософії за спеціальністю 081 – Право з галузі знань 08 – Право.

В.о. завідувача кафедри
кримінально-правових дисциплін
юридичного факультету
Харківського національного
університету імені В.Н. Каразіна,
кандидат юридичних наук, доцент

Гліб РИБАЛКО